

El vot de càstig

Arreu de l'estat francès la victòria de l'esquerra s'ha d'entendre sobretot com un "no" a la política reformista del Govern Raffarin. L'onada que propulsa els socialistes al capdavant de les regions franceses s'ha fet sense programa polític i amb un sol lema: castigar la dreta.

L'estat francès va viure el passat diumenge 28 de març unes eleccions "instrumentals". Sense gairebé cap pretensió "local", l'elecció dels representants de proximitat que són els consellers regionals i generals s'ha transformat en un clar plebiscit sobre les actuacions del Govern del primer ministre Jean-Pierre Raffarin, de la conservadora UMP. A excepció d'Alsàcia, els socialistes han guanyat en totes les regions metropolitanes franceses i la unió d'esquerra podria formar una majoria de consens a l'assemblea territorial corsa. Una marea socialista gairebé inesperada que torna a donar vida al Partit Socialista francès, decapitat des de la derrota de Lionel Jospin el 21 d'abril del 2002. El missatge dels electors no sols va ser contundent, sinó també massiu, ja que per primera vegada en la història de les eleccions regionals i cantonals la participació ha augmentat. Sens dubte, aquesta és una derrota sense precedents per a la dreta francesa i, lògicament, tindrà conseqüències.

Quaranta-vuit hores després del resultat fatídic per a la dreta francesa, la carta de dimissió de Jean-Pierre Raffarin ja havia arribat al despatx de Jacques Chirac. El resultat de les urnes obliga el president de la república a sacrificar algunes de les cares del Govern en funcions, però Chirac refusa la dimissió del seu primer ministre. Cal entendre que el vertader problema de Chirac no és pas la impopularitat de Raffarin, sinó la inhabilitació d'Alain Juppé per a exercir càrrecs públics. El batlle de Bordeus –"el millor de

nosaltres", segons va dir Chirac–, va ser condemnat a deu anys d'inhabilitació arran de l'afer dels empleats ficticis de l'RPR (precedent de la UMP). Un cas pel qual la justícia també espera Jacques Chirac, que ja no serà "intocable" quan acabi el seu mandat de president. Qui pot substituir Raffarin per ocupar el càrrec de primer ministre? Donar aquest lloc clau a Nicolas Sarkozy significaria fer-li un pont d'or cap a les eleccions del 2007. El jove i ambiciós ministre de l'Interior no amaga gens les seves intencions presidencials, però Jacques Chirac no li vol facilitar res. Sarkozy, de fet, no és pas chiraquí: va fer costat a Edouard Balladur, en contra del mateix Chirac, abans que la dreta francesa s'unís.

Atès que l'opció Juppé, doncs, és impossible, i l'opció Sarkozy, impensable, el president Chirac no té més remei que mantenir Raffarin al capdavant del Govern i demanar-li que retoqui la composició dels ministeris. Una decisió poc honorable, però, això sí, estrictament eficaç. Compte tingut de la situació, la UMP ja ha deixat de banda les eleccions europees del juny i Jean-Pierre Raffarin és un fusible que ha de servir per dur a terme la propera reforma en calendari, la que s'anuncia com una de les més terribles: retocar el sistema de finançament de la seguretat social. Malgrat haver perdut la confiança de la majoria de l'electorat i malgrat haver presentat la seva dimissió, el president Chirac manté Jean-Pierre Raffarin al seient provisional d'una nova versió del Govern on trobem poques novetats. En segona posició, Nicolas Sar-

El president del Consell General dels Pirineus Orientals, el socialista Christian Bourquin, conserva una majoria confortable a l'assemblea departamental, tot i que encara necessitarà del suport del Partit Comunista.

kozy puja de categoria i ocuparà el càrrec de ministre d'Estat, i Dominique de Villepin (molt proper a Jacques Chirac) deixa els Afers Estrangers i torna al Ministeri de l'Interior. En resum, els ministres i secretaris d'estat que no eren "professionals" de la política, una característica de la composició del Govern Raffarin, ja no formen part del nou equip.

Les reaccions van ser unànimes davant d'aquests pseudocanvis. El portaveu del Partit Socialista, Julien Dray, ja ha insistit sobretot en el caràcter "provisional" del nou equip, que, segons diu, té una clara "missió temporal". Segons Els Verds, que demanaven el cap de Raffarin i la dissolució de l'Assemblea Nacional, aquest és "un Govern legal però il·legítim". Segons Marie-Georges Buffet, se-

cretària nacional del Partit Comunista, "Chirac ha optat per la prova de força".

L'esquerra nord-catalana conserva la majoria. A la Catalunya del Nord, el president socialista, Christian

"Vull que el país català, el meu departament, ocupi un lloc clau", ha dit Christian Bourquin

Bourquin, conserva una majoria confortable a l'assemblea departamental —el Consell General dels Pirineus Orientals—, on encara necessitarà del suport del Partit Comunista. Però la marea socialista, en versió nord-catalana, s'ha de matissar. Bourquin conserva un marge de maniobra prou confortable amb una assemblea de divuit consellers d'esquerra, dos sense etiquetes i onze de dreta, però la mesa de l'assemblea departamental ha perdut els seus dos vicepresidents. La comunista Nicole Gaspon va ser eliminada a la primera volta al barri perpinyanès del Baix Vernet i el socialista Claude Cansoline va ser batut per Jean Sol, de la UMP, al cantó de Perpinyà-Bompàs. L'esquerra també ha perdut un tercer cantó, a Mont-lluís, on el batlle de les

HENRY RAY JORDAN

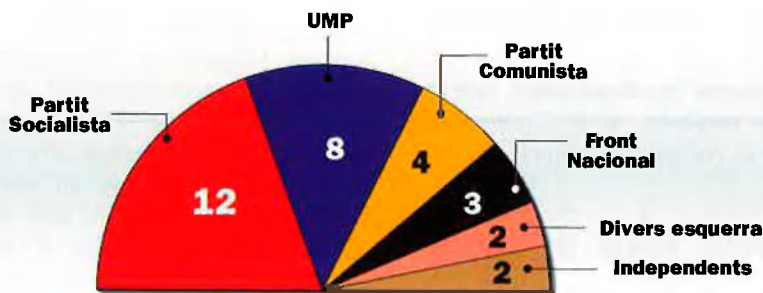
La coalició encapçalada pel batlle de Montpellier, el socialista Georges Frêche, ha derrotat el conservador Jacques Blanc en les eleccions a l'assemblea de la regió Llenguadoc-Rosselló.

Angles, Christian Blanc (SE), ha estat la sorpresa. Si fem el càlcul, Christian Bourquin ha perdut tres consellers i n'ha recuperat un a la dreta; Sornia. Una victòria simbòlica a les terres d'un pilar de la dreta local, l'exbatlle de Prada Paul Blanc.

A banda d'aquestes excepcions, la dreta francesa va ser clarament derrotada. La nit mateixa dels resultats, el batlle de Perpinyà no amagava la seva decepció i inquietud. Jean-Paul Alduy va ser portaveu oficial de la UMP per a aquesta campanya, i malgrat haver guanyat dos cantons perpinyanesos, havia apostat molt fort per un canvi de majoria al departament. Al bàndol contrari, Christian Bourquin pren una dimensió regional. Sota la presidència del socialista Georges Frêche, Bourquin pren un protagonisme més ampli i fins i tot un nou paper en l'assemblea de la regió del Llenguadoc-Rosselló. El president del departament nord-català era el numero 1 a la llista de Georges Frêche, els dos homes són veritables germans polítics i Bourquin veu des del passat diumenge 28 de març noves perspectives: "Per mi la qüestió essencial és fer que el país català, el meu departament, el meu territori, ocupi un lloc clau al Llenguadoc-Rosselló." El president del departament ha pujat de categoria i políticament, Jean-Paul Alduy sap ara

CONSELL GENERAL CATALUNYA NORD

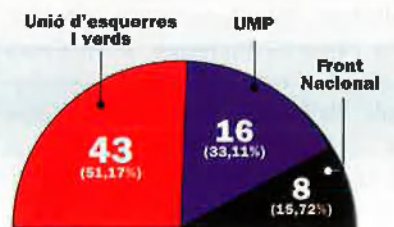
31 seients

CONSELL REGIONAL DE LLENGUADOC-ROSSELLÓ

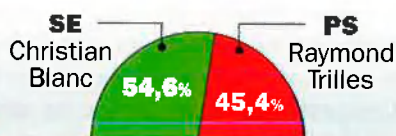
67 escons

Participació del 69,64%

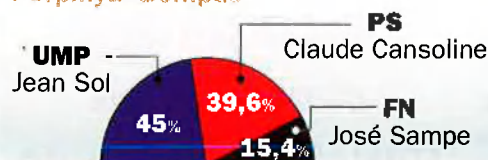

TRES CANTONS PASSEN A LA DRETA

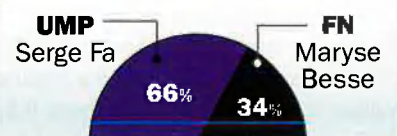
Montlluís

Perpinyà-Bompàs

Perpinyà - Baix Vernet

que té dos adversaris i uns anys difícils al davant: "La regió cau a l'esquerra a causa d'un gran moviment nacional. Espero que a Perpinyà i a la seva perifèria la majoria socialista de Georges Frêche sabrà treballar amb nosaltres, pel bé de la ciutat i del departament."

Georges Frêche vol implicar els departaments en la política regional.

Arribar i moldre, el nou president socialista del Llenguadoc-Rosselló ha començat a dibuixar la seva política regional, que vol donar més protagonisme als departaments. Georges Frêche ha anunciat la creació de les "cases de la regió", que s'instal·laran a les prefectures i a les principals ciutats del Llenguadoc-Rosselló. Una mena de petita descentralització que el president anomena "democràcia participativa" i que vol fer del departament l'interlocutor principal, "el lligam entre les ciutats i el món rural". Més determinat que mai, Frêche ha anunciat ja que quatre auditories controlaran el Comitè Regional de Turisme (CRT), la gestió de Prodexport (pla d'ajuda a l'exportació de les empreses regionals), les despeses pel que fa a la gestió de l'entitat regional i, per acabar, elaborarà una enquesta per avaluar la capacitat de l'estructura actual per assumir les noves competències previstes per la futura llei de descentralització. "Primer netegem, després passem a l'acció." Georges Frêche, gran amant de petites frases, ha declarat també que caldrien set pressupostos per concretar tot el que va prometre l'expresident Jacques Blanc durant els darrers mesos de la companyia.

El Llenguadoc-Rosselló s'hauria d'acostar més encara a les regions veïnes, PACA (Marsella) i Migdia-Pirineus (Tolosa). Les tres regions projecten crear una companyia aèria associada a una gran empresa europea que no coneixem abans del setembre. A Barcelona, la Maison du Languedoc-Roussillon se'n dirà a partir d'ara Vitrites du Sud i les tres regions hi seran representades. La unió de les tres regions occitanes tindrà seu també a Brussel·les per participar en l'elaboració de la futura euroregió. Georges Frêche deixarà l'Ajuntament de Montpeller i vol ser una referència del

ERC obté la senyalització bilingüe a la Nacional 116

La secció nord-catalana d'Esquerra Republicana de Catalunya ha negociat entre les dues voltes l'aplicació de la senyalització bilingüe a la carretera nacional 116 a canvi de cridar a votar per la llista d'esquerra de Georges Frêche a la segona volta. Un pacte entre socialistes i catalanistes que s'ha fet sense Unitat Catalana, que va refusar de participar-hi. La llista regionalista occitanocatalana va obtenir a la primera volta el 2,75% dels vots a la Catalunya del Nord, o sigui molt per sobre dels altres departaments de la regió Llenguadoc-Rosselló. Un resultat que va seduir els dirigents departamentals de la llista d'unió d'esquerres.

La promesa escrita a mà de Marcel Mateu, conseller general socialista encarregat dels "afers catalans", afirma que tant la senyalització digital com la clàssica seran bilingües en tota la carretera nacional 116, un eix transversal força usat i que lliga la plana del Rosselló amb la Cerdanya. Aquest cas és una primera passa a la Catalunya del Nord, on, fora de noms de carrers –i no arreu–, la llengua catalana només apareix en les senyalitzacions d'entrada i sortida de pobles. S. G.

nou aire socialista. "Al Partit Socialista li falta un veritable programa d'esquerra, per França i per Europa, i vull que aquesta regió serveixi de laboratori. Aquestes eleccions han mostrat que les

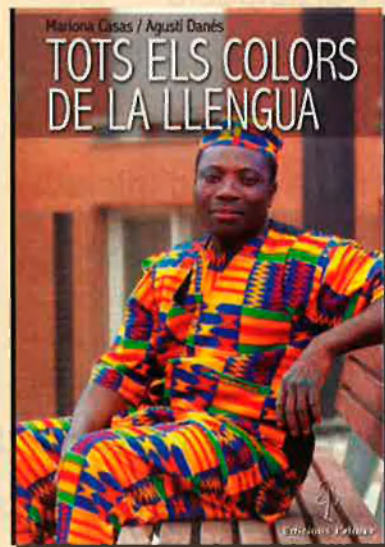
classes populars ens han donat una última oportunitat, però no n'hi haurà pas d'altra."

Sebastià Girard

TOTS ELS COLORS DE LA LLENGUA

Tots els colors de la llengua recull el testimoni d'una quinzena de persones de països diferents, d'edats diverses i de classes socials distintes que han decidit acollir-se al programa del voluntariat lingüístic. Aquesta experiència es visualitza amb una pinzellada a les vides de persones que es troben per parlar. I darrera de cada conversa s'hi amaga una història: el drama d'haver de viure d'amagat per la falta de papers, el xoc emocional de trobar-se sol en un entorn desconegut o la decisió d'anar-se'n a fer de camàlic en un magatzem per poder tenir un plat a taula cada dia tot i haver fet carrera universitària.

És la història de persones de tots colors que s'entenen perquè parlen una mateixa llengua.

Autors: Mariona Casas i Agustí Danés

ISBN: 84-88887-83-3
www.e-alber.com
PVP: 10